

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4132/2556

พนักงานอัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ นายปราโมทย์หรือบอย อมาจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 27, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.พ. มาตรา 114, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 336, ป.อ. มาตรา 336 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ก่อนสืบพยานโจทก์ปากผู้เสียหาย ทนายจำเลยแถลงว่า ขณะสืบพยานโจทก์ปาก ว. ผู้เสียหายนั่งอยู่ในห้องพิจารณา ทำให้ฝ่ายจำเลยเสียเปรียบ ขอคัดค้านการสืบพยานปากผู้เสียหาย ตามที่ปรากฏในรายงานกระบวนการพิจารณา และศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์นำพยานปากผู้เสียหายเข้าสืบ โดยยังไม่ได้จดยางานกระบวนการพิจารณาดังที่จำเลยฎีกาก็ตาม แต่ก็มีใช้เป็นกรณีศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบตาม ป.วิ.พ. มาตรา 27 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 เพราะกรณีดังกล่าวเท่ากับศาลชั้นต้นได้พิจารณาข้อคัดค้านของทนายจำเลยแล้วจึงอนุญาตให้โจทก์นำพยานปากผู้เสียหายเข้าสืบและบันทึกเหตุผลในการอนุญาตไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณา หลังจากที่ได้ดำเนินกระบวนการพิจารณาในวันนั้นเสร็จสิ้นแล้ว ทั้งเมื่อยังไม่ปรากฏว่าพยานปากผู้เสียหายเบิกความเป็นที่เชื่อฟังได้หรือไม่ ก็ต้องให้ผู้เสียหายเบิกความไปก่อนเพื่อศาลจะได้ใช้ดุลพินิจในการรับฟังคำเบิกความดังกล่าวว่าเป็นการผิดระเบียบตาม ป.วิ.พ. มาตรา 114 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 หรือไม่ต่อไป แม้ตามบทบัญญัติดังกล่าวมิได้เป็นการบังคับมิให้ศาลรับฟังคำเบิกความของผู้เสียหายซึ่งได้ฟังคำเบิกความของ ว. แล้วก็ตาม แต่หากปรากฏว่าคำเบิกความของผู้เสียหายอาจเปลี่ยนแปลงไปโดยฟังคำเบิกความของ ว. พยานคนก่อนหรือสามารถทำให้คำวินิจฉัยชี้ขาดของศาลเปลี่ยนแปลงไปได้ คำเบิกความของผู้เสียหายก็เป็นการผิดระเบียบไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 336, 336 ทวิ และให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ 11,770 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคแรก ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 83 จำคุก 6 ปี ให้จำเลยร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ที่ยังไม่ได้คืน 11,770 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำคุกจำเลย 3 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาว่า เมื่อทนายจำเลยแถลงคัดค้านการสืบพยานโจทก์ปากผู้เสียหาย ศาลชั้นต้นต้องวินิจฉัยในประเด็นที่ว่าสมควรอนุญาตให้ผู้เสียหายเบิกความหรือไม่ การที่ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ผู้เสียหายเข้าเบิกความและจดคำเบิกความจนเสร็จสิ้นแล้วจึงจดยางานกระบวนการพิจารณาจึงเป็นกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 27 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 และการที่ศาลล่างทั้งสองรับฟังคำเบิกความของพันตำรวจโทวุฒิภัทร และผู้เสียหายเป็นการไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 114 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 เห็นว่า แม้ก่อนสืบพยานโจทก์ปากผู้เสียหายทนายจำเลยจะแถลงว่า ขณะสืบพยานโจทก์ปากพันตำรวจโทวุฒิภัทร ผู้เสียหายนั่งอยู่ในห้อง

พิจารณา ทำให้ฝ่ายจำเลยเสียเปรียบ ข้อคัดค้านการสืบพยานปากผู้เสียหาย และศาลชั้นต้น
อนุญาตให้โจทก์นำพยานปากผู้เสียหายเข้าสืบโดยยังไม่ได้จดยางานกระบวนการพิจารณาดังที่จำเลย
ฎีกาก็ตาม แต่ก็มีใช้เป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 27 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญา มาตรา 15 เพราะกรณีดังกล่าวเท่ากับศาลชั้นต้นได้พิจารณาข้อคัดค้านของทนายจำเลย
แล้วจึงอนุญาตให้โจทก์นำพยานปากผู้เสียหายเข้าสืบและบันทึกเหตุผลในการอนุญาตไว้ใน
รายงานกระบวนการพิจารณาหลังจากที่ดำเนินกระบวนการพิจารณาในวันนั้นเสร็จสิ้นแล้ว ทั้งเมื่อยังไม่
ปรากฏว่าพยานปากผู้เสียหายเบิกความเป็นที่เชื่อฟังได้หรือไม่ ก็ต้องให้ผู้เสียหายเบิกความไปก่อน
เพื่อศาลจะได้ใช้ดุลพินิจในการรับฟังคำเบิกความว่าเป็นการผิดระเบียบตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความแพ่ง มาตรา 114 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15
หรือไม่ต่อไป แม้ตามบทบัญญัติดังกล่าวจะมีได้เป็นการบังคับมิให้ศาลรับฟังคำเบิกความของ
ผู้เสียหายซึ่งได้ฟังคำเบิกความของพยานตำรวจโทวุฒิกัทรแล้วก็ตาม แต่หากปรากฏว่าคำเบิกความ
ของผู้เสียหายอาจเปลี่ยนแปลงไปโดยฟังคำเบิกความของพยานตำรวจโทวุฒิกัทร พยานคนก่อน หรือ
สามารถทำให้คำวินิจฉัยชี้ขาดของศาลเปลี่ยนแปลงไปได้ คำเบิกความของผู้เสียหายก็เป็นการ
ผิดระเบียบ ไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ แต่เมื่อพิเคราะห์คำเบิกความของผู้เสียหายแล้วปรากฏว่า
ผู้เสียหายเบิกความโดยรู้เห็นเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุว่า เวลาประมาณ 20 นาฬิกา ขณะผู้เสียหาย
อยู่ที่ร้าน มีรถยนต์กระบะสีดำ จักรหมายเลขทะเบียนนนทบุรีไม่ได้ แต่ตัวเลขมี 4 ตัว จำได้ 2
ตัวกลาง คือ 11 มาจอดหน้าร้านของผู้เสียหาย คนนั่งที่เบาะซ้ายเปิดประตูลงมาซื้อสุราชาว
ผู้เสียหายขายให้ไปในราคา 23 บาท ขณะนั้นคนร้ายส่งเงินให้ผู้เสียหาย 20 บาท เป็นค่าสุรา และ
ทำท่าล้วงกระเป๋าเอาเงินอีก 3 บาท ทันใดนั้นได้ใช้มือกระชากสร้อยคอทองคำหนัก 2 สลึง พร้อม
พระแก้วมรกตเลี่ยมทองของผู้เสียหายไป หลังจากนั้นคนร้ายวิ่งหนีไปขึ้นรถยนต์กระบะที่จอดอยู่
หลบหนีไป โจทก์ให้ผู้เสียหายดูจำเลยในห้องพิจารณาแล้วถามว่าจำเลยคือคนร้ายที่ก่อเหตุหรือไม่
ผู้เสียหายเบิกความว่า ลักษณะ อายุ ส่วนสูง รูปร่างใกล้เคียงกับคนร้าย แต่ในส่วนผมนั้น คนร้ายจะ
ผมยาวกว่าจำเลย หลังเกิดเหตุผู้เสียหายไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจ พร้อมแจ้งตำหนิ
รูปพรรณของคนร้ายให้เจ้าพนักงานตำรวจทราบ ต่อมาประมาณ 1 อาทิตย์ เจ้าพนักงานตำรวจ
แจ้งว่าสามารถจับกุมคนร้ายมีลักษณะใกล้เคียงกับที่ก่อเหตุวิ่งราวทรัพย์จึงแจ้งให้ผู้เสียหายไปดูตัว
คนร้ายซึ่งมีการจัดให้ชี้ตัวคนร้ายด้วย ผู้เสียหายชี้ตัวและยืนยันว่าบุคคลในลำดับที่ 5 คือคนร้ายซึ่ง
มีการถ่ายรูปขณะชี้ตัวและมีการจัดทำบันทึกไว้ด้วย นอกจากนี้เจ้าพนักงานตำรวจยังให้ผู้เสียหายดู
รถยนต์ของกลางที่ยึดได้ ซึ่งเป็นรถยนต์ที่มีลักษณะสีใกล้เคียงและป้ายหมายเลขทะเบียนมีเลข 1
สองตัวอยู่ตรงกลาง ตรงตามที่ได้ในวันเกิดเหตุ จึงชี้ยืนยันรถยนต์ ส่วนพยานตำรวจโทวุฒิกัทรไม่ได้
รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะเกิดเหตุและเบิกความถึงการสืบสวนจนทราบว่าคนร้ายใช้รถยนต์กระบะสี
ดำหมายเลขทะเบียน บต และเลข 11 เป็นยานพาหนะในการก่อเหตุวิ่งราวทรัพย์และปล้นทรัพย์
โดยผู้ก่อเหตุเป็นชายอายุ 30 ปีเศษ และผู้หญิงผิวขาว รูปร่างท้วม ต่อมาพบรถยนต์คันดังกล่าว
จอดอยู่ที่หน้าโรงงานในจังหวัดชลบุรี โดยมีนางรัตนาวลีและนายสิทธิชัย เป็นผู้ครอบครองรถยนต์
จึงจับกุมและสอบถามทราบว่ามาหาจำเลย จึงเชิญตัวจำเลยมาพบ กับเบิกความถึงการจัดให้
ผู้เสียหายชี้ตัวจำเลยและรถยนต์ที่คนร้ายใช้ก่อเหตุเท่านั้น ดังนี้ ผู้เสียหายและพยานตำรวจโทวุฒิกัทร
จึงไม่ได้เป็นพยานที่รู้เห็นเหตุการณ์ร่วมกันและจดจำคนร้ายได้ในขณะเกิดเหตุ แม้ผู้เสียหายและ
พยานตำรวจโทวุฒิกัทรจะรู้เห็นร่วมกันในการชี้ตัวจำเลยและรถยนต์ของกลางที่ยึดได้ แต่การที่

ผู้เสียหายชี้ตัวจำเลยและรถยนต์ของกลางที่ยึดได้เกิดจากความจำของผู้เสียหายเอง และมีการทำบันทึกผลการชี้ตัวผู้ต้องหาและถ่ายรูปการชี้ตัวผู้ต้องหาและรถยนต์ของกลางไว้ด้วยเช่นนี้ คำเบิกความของผู้เสียหายเกี่ยวกับการจดจำคนร้ายได้ในขณะเกิดเหตุจึงมิได้เปลี่ยนแปลงไปโดยฟังคำเบิกความของพันตำรวจโทวุฒิกัทรพยานคนก่อน และไม่สามารถทำให้คำวินิจฉัยชี้ขาดของศาลเปลี่ยนแปลงไปได้ อันจะเป็นคำเบิกความที่ผิดระเบียบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 114 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ธงชัย เสนามนตรี · อภิรัตน์ ลัดพลี · พศวัจน์ กนกนาก

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4132/2556>